

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové, v právní věci žalobce: **R. R.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 10, Sevastpolská 378/16, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Ústí nad Labem, Masarykova 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 4. 2017, č. j. 75 A 9/2017 – 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 12 342 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242752-16/ČJ-2016-040022 (pozn. soudu: na rozhodnutí uvedeno nesprávné datum 25. 11. 2015; dále jen „rozhodnutí o zajištění“;), byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „cizinecký zákon“), s dobou trvání zajištění podle § 124 odst. 3 téhož zákona v délce 90 dnů ode dne omezení svobody, tj. 24. 11. 2016 (5:00 hodin). Dne 5. 2. 2017 žalovaná na základě § 124 odst. 3

cizineckého zákona prodloužila dobu zajištění o 60 dnů rozhodnutím č. j. KRPU-242752-52/ČJ-2016-040022 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalobce proti posledně jmenovanému podal žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji zamítl rozsudkem ze dne 3. 4. 2017, č. j. 75 A 9/2017 – 52.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podstata jeho argumentace spočívá v námitce, že napadeným rozhodnutím nebude dosaženo účelu zajištění, neboť při využití opravných prostředků proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, a s nimi souvisejících procesních lhůt, je zřejmé, že bude ze zajištění propuštěn dříve, než dané rozhodnutí nabude právní moci a bude jej možné vykonat. Krajský soud tuto otázku nesprávně posoudil, přičemž jeho úvaha o tom, že by mohlo dojít k realizaci vyhoštění je pouhou spekulací, stejně jako možnost prodloužení zajištění nad lhůtu 180 dní, neboť nejsou dány důvody podle § 125 odst. 2 cizineckého zákona.

[3] Stěžovatel namítá, že je povinností zákonodárce konstruovat takový procesní postup, který umožní řádné využití procesních prostředků a zároveň realizovatelnost vyhoštění i v případě využití takových prostředků. Zákonodárce měl provést transpozici čl. 15odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Skutečnost, že český právní řád je nastaven tak, že využitím opravných prostředků je způsobeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude vykonatelné v době zajištění, nemůže jít k tíži cizince. I proto je žalovaná povinna respektovat sedmidenní lhůtu pro rozhodnutí o vyhoštění podle § 169 odst. 4 cizineckého zákona, neboť při pozdějším rozhodnutí fakticky odpadne právní předpoklad dosažení účelu zajištění. V době vydání napadeného rozhodnutí bylo již jedinou reálnou možností, za níž by byl dosažen účel zajištění, že by stěžovatel změnil názor a do Pákistánu vycestoval sám. Stěžovatel proto navrhl zrušit jak napadený rozsudek, tak napadené rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 13. 3. 2017 odkázala na své vyjádření k žalobě, přičemž doplnila, že ačkoliv v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla totožnost stěžovatele ještě ověřena, přičemž nebyl důvod se domnívat, že stěžovatel uvádí nepravdivé údaje, nelze vyloučit, že při ověřování totožnosti bude zjištěn opak. Dále zdůraznila, že ze zákonného zajištění uplynulo 90 dnů a napadené rozhodnutí prodlužuje zajištění o 60 dní, tedy ani ne na maximální možnou délku 180 dnů, při pominutí možnosti prodloužení na 545 dnů. Nejde proto o zneužití práva, ale o sledování cíle zajištění. O budoucím využití opravných prostředků potom nelze spekulovat. Stěžovatelem předestřený postup by v podstatě vylučoval zajištění cizince, u kterého nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění. Cizinecký zákon nicméně jako podmínku zajištění požaduje pouze oznámení zahájení řízení o správním vyhoštění dotyčnému cizinci. Je navíc pochopitelné, že ve složitých případech lze sedmidenní lhůtu podle § 169 odst. 4 cizineckého zákona prodloužit. Citované ustanovení tento postup umožňuje, za podmínky vyrozumění účastníka řízení, spolu s uvedením důvodu, což žalovaná učinila. Žalovaná tak uzavřela, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebylo dosažení účelu zajištění nereálné. Navrhla proto kasační stížnost zamítnout.

[5] Stěžovatel na vyjádření žalované reagoval přípisem ze dne 31. 7. 2017. Odmítl, že by tvrzení o využití opravných prostředků bylo spekulací. Zdůraznil, že podal žalobu proti napadenému rozhodnutí, předtím rovněž proti rozhodnutí o zajištění a kasační stížnost proti „*rozsudku obecného soudu*“ (pozn. stěžovatel patrně míní proti rozsudku, kterým bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí o zajištění), stejně jako odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Jde tedy o jeho neměnné stanovisko. Spekulací je naopak to, že by stěžovatel měl snad změnit svůj názor a vycestovat dobrovolně. Stěžovatel rovněž odmítl, že by zvažování právní realizovatelnosti vyhoštění cizince mělo za následek nemožnost zajištění jakéhokoliv cizince, nebo snad, že by žalovaná mohla na takové posouzení rezignovat. Pokud vydání rozhodnutí o správním vyhoštění vyžaduje „*enormní úsilí*“ a nelze jej provést ve standardním čase, nelze to klást k tíži zajištěného cizince a je třeba upřednostnit zájem na minimalizaci zásahu do základního práva na osobní svobodu před eventuálním ohrožením realizace správního vyhoštění. Závěrem stěžovatel poukázal na skutečnost, že krajský soud sice nynější žalobu zamítl, avšak po dalším prodloužení zajištění již fakticky totožné žalobě vyhověl s argumentem, že nezohlednění skutečnosti, že rozhodnutí o správním vyhoštění dosud nenabylo vykonatelnosti, je důvodem nepřezkoumatelnosti, a to *„ačkoliv situace před vydáním* [napadeného rozhodnutí] *nebyla až tak odlišná oproti situaci před rozhodnutím o posledním prodloužení zajištění*“. Ani nyní žalovaná nezvážila reálnost naplnění probíhajícího zajištění a napadené rozhodnutí proto mělo být zrušeno.

[6] Žalovaná podala dne 2. 8. 2017 další vyjádření, kde podotkla, že pokud by musely správní orgány v odůvodněních rozhodnutí o zajištění zohledňovat případné využití veškerých opravných prostředků vůči rozhodnutím o správním vyhoštění, tedy předjímat kroky cizinců, bylo by zajištění fakticky znemožněno, respektive by zbylo minimum času na určité časové prodlevy v řízeních.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., tedy v mezích kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Z předloženého spisového materiálu se podává, že dne 24. 11. 2016 v 5:00 hodin byl stěžovatel nalezen Policií ČR na silnici E55 u obce Cínovec ukrytý v kamionu srbské MPZ, a to bez cestovních dokladů. Byl proto zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Dne 25. 11. 2016 žalovaná zahájila řízení o správním vyhoštění stěžovatele (viz oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPU-242752-14/ČJ-2016/040022, jehož převzetí stěžovatel stvrdil svým podpisem). Téhož dne došlo rovněž k zajištění stěžovatele ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) cizineckého zákona, s dobou zajištění v délce 90 dnů ode dne omezení osobní svobody stěžovatele. Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí bránil správní žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 1. 2016, č. j. 75 A 43/2016 – 24; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zdejším soudem zamítnuta rozsudkem ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 31/2017 – 45. Dne 20. 12. 2016, č. j. KRPU-242752-37/ČJ-2016-040022, žalovaná

uložila stěžovateli správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 cizineckého zákona, a to na dobu jednoho roku, s tím, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Dne 28. 12. 2016 žalovaná v souladu s § 126 cizineckého zákona provedla zkoumání, zda trvají důvody pro zajištění stěžovatele, kdy po konstatování úkonu směřujících ke zjištění jeho totožnosti konstatovala, že důvody pro ukončení zajištění nejsou dány. Dne 5. 2. 2017 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, jímž prodloužila dobu zajištění stěžovatele o 60 dnů.

[10] Podstatou projednávané věci je otázka, zda žalovaná mohla prodloužit dobu zajištění stěžovatele v situaci, kdy podle stěžovatele nebylo postaveno najisto, že do konce maximální doby zajištění bude pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Stěžovatel v žalobě a posléze v kasační stížnosti tvrdí, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout při využití opravných prostředků proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdůraznil, že proti posledně jmenovanému rozhodnutí podal odvolání, které má ze zákona odkladný účinek, a „*je připraven bránit se proti svému vyhoštění do Pákistánu*“. Žalovaná si proto musela být při prodlužování zajištění podle stěžovatele vědoma, že jeho účelu nemůže být reálně dosaženo.

[11] Nejvyšší správní soud ve svých úvahách vycházel ze svého dřívějšího rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017 – 28, v němž se jednalo o skutkově i právně obdobnou věc. Blízkost případů je dána tím, že v odkazované věci byl stěžovatel jedním z cizinců zajištěných spolu s *nynějším* stěžovatelem v kamionu na silnici E55 (viz výše), přičemž v obou případech byli cizinci zastupováni týmž právním zástupcem, který vůči rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatelů uplatnil totožnou argumentaci. Nejvyšší správní soud přitom neshledal žádný důvod, pro který by se měl od dříve vysloveného právního názoru v nyní projednávaném řízení odchýlit.

[12] V souladu s § 124 odst. 1 cizineckého zákona je policie v obecné rovině oprávněna, pokud jsou splněny další zákonné podmínky, zajistit cizince staršího 15 let, *jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění* anebo *o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto*. Platí tedy, že pro zajištění cizince, respektive pro prodloužení jeho zajištění, plně postačuje doručení oznámení o zahájení řízení o jeho správním vyhoštění. Skutečnost, že stěžovateli bylo oznámeno zahájení řízení ve věci jeho správního vyhoštění, potom není mezi stranami sporná, a má svou oporu rovněž ve spisovém materiálu.

[13] Stěžovateli je nicméně třeba dát za pravdu v tom, že cizince lze zajistit jen v případě, kdy lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění.

[14] Podmínka tzv. „*reálného předpokladu*“ dosažení účelu zajištění sice není v cizineckém zákoně výslovně zakotvena, avšak vyplývá z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. Jde o akcentaci významu zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, nebo čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Pro přípustnost zásahu do osobní svobody cizince je mimo jiné nezbytné, aby zásah sledoval vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen

předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (viz usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150; citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedené závěry lze přitom přiměřeně použít rovněž pro rozhodnutí o *prodloužení* doby zajištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016 – 43).

[15] O zákonném zajištění cizince tedy nelze hovořit v případě, kdy je zřejmé, že cíle zajištění (vyhoštění na základě pravomocného rozhodnutí) nebude možné dosáhnout v rámci maximální délky doby jeho zajištění.

[16] Na stěžovatelův případ je nutné nahlížet jednak z pohledu ustanovení, která regulují maximální dobu zajištění, a jednak optikou ustanovení upravujících přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle ustanovení § 125 odst. 1 cizineckého zákona nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Jak bylo již výše konstatováno, k prvnímu zajištění stěžovatele došlo dne 24. 11. 2016; rozhodnutí o vyhoštění bylo vydáno dne 20. 12. 2016. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění poté stěžovatel dne 27. 12. 2016 podal blanketní odvolání, které doplnil dne 19. 1. 2017. Z předložených spisů přitom není patrné, zda a kdy bylo o odvolání stěžovatele rozhodnuto.

[17] Zdejší soud má ve shodě s krajským soudem za to, že ve světle zmíněných skutkových okolností případu se žalovaná mohla v době vydání napadeného rozhodnutí rozumně domnívat, že účel zajištění stěžovatele bude možné naplnit. Stěžovatel byl v den vydání napadeného rozhodnutí zajištěn teprve 74 dnů (od 24. 11. 2016 do 5. 2. 2017) a do konce maximální (zákonem připuštěné) doby jeho zajištění tak zbývalo ještě 106 dnů. Nebyl důvod se domnívat, že nebude v krátké době rozhodnuto o odvolání, které bylo proti rozhodnutí o správním vyhoštění podáno, respektive doplněno („*již*“) dne 19. 1. 2017; na nepřiměřenou délku odvolacího řízení nelze taktéž usuzovat jen z faktu, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nebyla dodržena pořádková lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí v tehdy účinném ustanovení § 169 odst. 4 cizineckého zákona. Stejně tak nevidí zdejší soud existenci skutečností, které by indikovaly, že by v rámci otevřené lhůty nemohlo být případně rozhodnuto i o žalobě proti rozhodnutí o vyhoštění, byla-li by podána.

[18] Jakkoliv platí, že odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, i eventuální žaloba proti rozhodnutí konečnému, v době rozhodování žalované měly (a mají) ze zákona odkladný účinek (§ 196 odst. 5 *in fine* cizineckého zákona a § 172 odst. 3 věta před středníkem tohoto zákona) a není tedy možné takové rozhodnutí v případě podání žaloby vykonat až do rozhodnutí krajského soudu, nelze nevidět, že řízení o správním vyhoštění i následné řízení před soudem bylo (a je) svázáno krátkými zákonnými lhůtami. Uvedené platí jak pro lhůty pro podání opravných prostředků či žaloby (§ 196 odst. 5 věta první, § 172 odst. 2 cizineckého zákona) tak pro samotné rozhodnutí soudu (§ 172 odst. 7 cizineckého zákona). V posuzovaném případě stěžovatel odvolání proti správnímu vyhoštění podal (blanketní dne 27. 12. 2016, doplněno dne 19. 1. 2017), avšak ze spisu vyplývá, že do vydání napadeného rozhodnutí (5. 2. 2017) o něm nebylo rozhodnuto. O důvodech, proč tomu tak bylo, nehodlá zdejší soud spekulovat; podstatné je, že obecná

lhůta stanovená správním řádem pro vydání odvolacího rozhodnutí, již v té době marně uplynula a bylo tedy důvodné očekávat, že o odvolání bude rozhodnuto v nejbližší době.

[19] V této souvislosti považuje zdejší soud za nutné zdůraznit, že mu nepřísluší rozhodovat o hypotetických otázkách. Není proto možné hodnotit, zda by krajský soud případně stihl rozhodnout o žalobě proti konečnému rozhodnutí ve věci žalobcova vyhoštění ve lhůtě 60 dnů, kterou jako maximální stanovoval již zmiňovaný § 172 odst. 7 cizineckého zákona v tehdy účinném znění. Tím méně pak lze presumovat postup zdejšího soudu, a to včetně eventuálního přiznání odkladného účinku případně podané kasační stížnosti. Jinými slovy, zákonnost zajištění nelze odvíjet od hypotetických úkonů, které stěžovatel teprve v budoucnu plánoval učinit v závislosti na výsledku dosud probíhajícího řízení.

[20] Ve vztahu k výše zmiňovaným zákonným lhůtám stanoveným pro úkony prováděné v řízení o správním vyhoštění, respektive v jeho případném soudním přezkumu, je možné poznamenat, že mj. promítají zásadu rychlosti řízení (§ 6 správního řádu). Jedná se však o lhůty maximální, v nichž je třeba učinit úkon, respektive vydat rozhodnutí; účastníci řízení, správní orgány i soud tedy mohou jednotlivé úkony činit ve lhůtách kratších, což platí i pro vydávání rozhodnutí; takový stav je naopak žádoucí a měl by být zejména pro správní orgány pravidlem (srov. § 71 odst. 1 správního řádu). I pokud by tedy bylo v době rozhodování o prodloužení zajištění zřejmé, že při maximálním možném využití těchto lhůt by mohla vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění cizince nastat až po uplynutí mezní lhůty 180 dní zajištění, neznamenalo to bez dalšího, že vyhoštění cizince stále není *alespoň potenciálně možné*; za této situace pak nelze na možnost zajištění cizince rezignovat. Naopak, je třeba usilovat o urychlení průběhu řízení ve věci řízení o vyhoštění, respektive jeho následného soudního přezkumu. Za tímto účelem policie může například urgovat odpovědné orgány, aby o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodly neprodleně, nebo též v rámci vyjádření k podané žalobě požádat soud o projednání věci mimo pořadí ve smyslu § 56 odst. 1 *in fine* s. ř. s. V době vydání napadeného rozhodnutí proto žalovaná nemohla dospět k závěru, že účel zajištění bude „*zmařen*“ prostým uplatněním opravných prostředků proti rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislost je ovšem nutno připomenout, že v nyní posuzované věci zbývající doba možného zajištění dostatečně pokrývala lhůty stanovené pro podání případné žaloby proti konečnému správnímu rozhodnutí o vyhoštění a pro rozhodnutí soudu o takové žalobě.

[21] Pokud stěžovatel z hlediska účelu zajištění ve své kasační stížnosti odkazuje na čl. 15 odst. 5 návratové směrnice, zdejší soud nesdílí jeho názor, že by cizinecký zákon netransponoval předmětné ustanovení náležitě. Tuzemský právní řád poskytuje dostatečné procesní záruky rychlosti jak správního tak soudního řízení ve věcech správního vyhoštění cizinců. Český zákonodárce byl v tomto směru zjevně inspirován nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 25/97, pokud nad rámec požadavků vyplývajících z čl. 9 a čl. 13 návratové směrnice přiznal odkladný účinek všem odvoláním a žalobám podaným ve věcech správního vyhoštění cizinců. Stěžovatel však tuto relativně štědrou procesní garanci osobní obrany cizince proti rozhodnutí o správním vyhoštění obrací proti institutu zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění (k úrovni ochrany procesních práv srov. zejména rozsudek Soudního dvora EU ze dne 10. 9. 2013, ve věci

C-383/13 PPU, *M. G. a N. R.*). Přijetí stěžovatelova přístupu by ve svém důsledku vedlo až k pozbytí účinnosti institutu zajištění. Kasační námitka proto není důvodná.

[22] Nad rámec uvedeného je možné poznamenat, policie má ve smyslu § 126 cizineckého zákona povinnost po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Zjistí-li, že účel zajištění – v tomto případě realizace správního vyhoštění – nebude možno naplnit (sem by nepochybně spadala i situace anticipovaná stěžovatelem), odpadne tím i důvod samotného zajištění. V takovém případě cizince neprodleně propustí. Ze spisového materiálu přitom vyplývá, že dne 28. 12. 2016 žalovaná ve smyslu citovaného ustanovení, v kontextu úkonů směřujících k zajištění výkonu správního vyhoštění stěžovatele, neseznala důvody pro ukončení jeho zajištění. Navíc je možné poukázat na ustanovení § 129a cizineckého zákona (žádost o propuštění ze zařízení), v souladu s nímž cizinec disponuje nástrojem k periodickému přezkumu zákonnosti svého zajištění. V rámci žádosti o propuštění ze zařízení může namítnout, že důvody jeho zajištění již netrvají, respektive též to, že nebude možné dosáhnout účel zajištění. Proti zamítavému rozhodnutí se navíc může bránit správní žalobou (§ 129a odst. 2 téhož zákona).

[23] Pokud dále stěžovatel krajskému soudu vytýká jako „*spekulativní*“, úvahu, že by bylo možné uvažovat o prodloužení lhůty zajištění i nad rámec 180 dní ve smyslu § 125 odst. 2 cizineckého zákona, zde je třeba poznamenat, že zdejší soud nemůže hodnotit, zda u stěžovatele byly splněny podmínky obsažené v citovaném ustanovení, protože nejde o otázku související s předmětem nynějšího řízení. Je však třeba zdůraznit, že jakkoliv se krajský soud o možnosti prodloužení zajištění podle daného ustanovení skutečně zmínil, nejednalo se o důvod, pro který aproboval zákonnost rozhodnutí žalované. Krajský soud pouze reagoval na argumentaci stěžovatele, stojící na předpokládané délce vyřízení opravných prostředků proti rozhodnutí o správním vyhoštění, ve vztahu k níž konstatoval, že jde jen o spekulaci s tím, že obdobně by bylo možné uvažovat o alternativě prodloužení zajištění až na 545 dnů při naplnění zákonem stanovených kumulativních podmínek.

[24] Z hlediska tvrzení stěžovatele, obsaženého v replice k vyjádření žalované, že krajský soud nynější žalobu zamítl, avšak „*fakticky totožné žalobě*“ proti pozdějšímu rozhodnutí ze dne 10. 4. 2017 o dalším prodloužení zajištění stěžovatele svým rozsudkem ze dne 5. 6. 2017, č. j. 75 A 16/2017 – 32, vyhověl, je třeba poznamenat, že zmíněný rozsudek není předmětem nynějšího řízení o kasační stížnosti. Lze však obecně zmínit, že spočívá-li podstata argumentace stěžovatele na (ne)realizovatelnosti správního vyhoštění ve zbývající době mezi dnem vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění a jeho maximální možnou délkou 180 dnů, potom není přiléhavé hodnotit zkrácení zbývající doby ze 106 dnů na 42 dnů, při mimo jiné stále probíhajícím řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, slovy, že „*situace nebyla až tak odlišná*“.

[25] Nejvyšší správní soud v souhrnu uvedeného neshledal kasační námitky stěžovatele důvodnými a kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou s. ř. s. zamítl.

[26] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o

procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[27] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 75 A 9/2017 – 25, ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, jehož hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce provedl v řízení před zdejším soudem tři úkony právní služby, kterými jsou sepsání kasační stížnosti a vyjádření k přípisu žalované [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Za tři úkony právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 × 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Za úkony právní služby tedy ustanovenému zástupci náleží 10 200 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12 342 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu